

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum I. Decretalium, Per quadraginta, & tres Titulos distributum, in
quo agitur De Constitutionibus, Seu Legibus universim ...

Krimer, Ferdinand

Augustæ Vindelicorum, 1706

Articulus XV. De confirmatione legis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73031)

etiam ad præterita docet Layman in *cit. c. fin. n. 7.* Si autem de novo irritum reddat aliquem actum, prius validum, extendi etiam potest ad actus præteritos, eos irritandò, seu rescindendò; Suarez *l. 3. de legib. c. 14. n. 11.* secus est, si irritet solum impediendò, ne actus validè fiat; Gail. *l. 2. observ. 9. n. 3.*

1019. Ex hoc vides, de lege hac *declarativa juris antiqui discurrendum*, sicut de lege declarata; si enim declarat hanc, in quantum est merè præcipiens, vel prohibens, porrigitur solum ad futura; si in quantum aliquid novi constituens, vel puniens, aut irritans, de lege declarante dicendum venit, quod de declarata, si clara foret. Aliàs enim non esset merè declarativa legis, contra suppositum.

ARTICULUS XV.

De confirmatione legis.

1020. **C**onfirmare idem hic significat, ac *approbare*, & validius, atque perfectius reddere, diciturque *juris prius habiti corroboratio*; ut cum Superior confirmat actum inferioris. Duplex communiter distinguitur confirmatio; una, quæ appellatur *in forma communi*, quando scilicet non præcedente informatione in particulari de actu, qui confirmatur, & de circumstantiis necessariò exprimendis illius, adhibetur confirmatio illius à supremo Principe, aut ab alio, ad quem spectat confirmatio. Altera, quæ appellatur *in forma speciali*, atque *ex certa scientia*, quando scilicet præcessit informatio in particulari de actu, & de circumstantiis illius necessariò exprimendis, aut totum insertum est in instrumento Confirmationis *c. 1. c. quod nostram, c. porrecta, de confirm.*

1021. Confirmatio *in forma communi* actui confirmato nihil novi juris tribuit, sed ei, si subsistit, & quatenus subsistit, majus robur, & auctoritatem addit; ut ait gloss. in *c. Quia, de concess. prebend. V. in forma*; & Bartolus in *L. privilegia, C. de Sacrosanct. Eccles.* quia non innovat actum; Layman in *c. inter, de fide instrum. n. 10.* Robur autem, quod actui subsistenti addit, est in eo, quòd actus ab inferiore factus legitime, & à Superiore in forma communi confirmatus, ab inferiore retractari,

vel rescindi non possit; esto partes, in quarum favorem ejusmodi confirmatio facta est, ab ea recedere possint de mutuo consensu; quia nemo invitus beneficiò sibi concessò uti cogitur. Omnis autem confirmatio censetur esse in forma communi, nisi ex aliquo signo ostendatur, quòd sit in forma speciali; ita Suarez *de legibus l. 8. c. 18. n. 7.*

1022. Censetur autem sufficiens signum, si confirmatio fiat cum clausula: *ex certa scientia.* Tunc enim Principi testanti credendum est; *Clement. 1. de probat. 2.* si fiat verbis æquipollentibus 3. si confirmationi inseratur tenor dispositionis confirmatæ, *c. penult. de confirmat. util. vel inutili.*

1023. Effectum confirmationis specialis communiter dicunt esse, quòd novum jus tribuat actui confirmato, eumque validet, si antè invalidus erat, juxta *c. Si quis, de confirm. utili.* Sed hoc sic indefinitè prolatum in multis fallit quoad effectum dictæ clausulæ, ex certa scientia, ut constat ex *dictis in tit. de Rescript.* & communiter limitatur, ut non procedat. 1. quoad voluntatem supplendi defectum, si Princeps in tali defectu nunquam dispensare soleat, esto possit. 2. si defectus sit contra jus naturale. 3. si per confirmationem derogaretur alterius juri acquisito; ita Layman in *c. 1. de confirm. n. 7.*

1024. Præter hæc not. confirmationem tamen in forma communi, quàm speciali posse dividi in essentialem, & accidentalem. *Essentialis* est, quæ requiritur ad ejus formam, & substantiam, eò quòd in statuentibus non sit potestas ferendi per se ipsos legem, aut condendi statutum obligans, nisi confirmatum à Superiore; ex quo colligitur, quid sit confirmatio *accidentalis*; his positis:

1025. Quæstio est. 1. an statutum confirmatum à Superiore, confirmatione solum accidentali, à statuentibus possit tolli, & revocari? 2. affirm. ex Bartolo in *L. omnes populi, ff. de Jure & Just. n. 33.* Azor *p. 1. l. 5. c. 26. q. 15.* quia sic pendet à sola libertate statuentium. Limitari tamen debet. 1. ut non procedat, si habeat confirmationem Principis in forma speciali. Constat ex *dict. à n. 1023.* Sic enim habet majorem firmitatem, quàm habeat ex natura. Cum illud Princeps faciat suum. Gail.

Gail. l. 2. observ. 1. n. 17. Limitari debet 2. si confirmationi accidentali adjecta sit *clausula irritans*, decernendò irritum, & inane, si aliquod contra factum fuerit, c. *dilecto*, de *præbend. junct. gloss. V. hujusmodi præbenda*.

1026. Quæstio est. 2. an statutum inferiorum à Superiore confirmatum confirmatione essentiali, à statuentibus possit tolli, & revocari sine consensu Superioris? R. negativè; sic enim habet authoritatem Confirmantis Superioris, in cuius legum mutatione sine ipsius consensu nihil potest inferior ex *dict. alibi*: Sed hoc limitari debet. 1. ut procedat, si confirmatio essentialiter respiciat bonum publicum, non autem, si favorem statuentium. Limitari debet 2. ut non procedat, si per statutum taliter confirmatum redeatur ad jus commune pristinum. Nam hoc favorabile est, & ad illud redire facile permittitur, quia sic eo ipso non revocatur sine authoritate Superioris; Pirhing *de Constitut. n. 130*.

1027. Quæstio est. 3. an hæ limitationes locum habeant, etiam in casu, quo statuentes statutum suum confirmârunt juramentò? R. si jurârunt, quòd nolint illud tollere, non habere locum; quia tollendò agerent contra juramentum; secus, si tantùm jurârunt, quòd velint illud observare; quia sic tollendo non agunt contra juramentum. Sed de hac materia ex professo agimus *lib. 2. tit. 30. de Confirmat. utili vel inutili*, quò me remitto.

ARTICULUS XVI.

De cessatione legis.

1028. **L**ex cessare potest vel in totum, vel in partem; *in totum* cessat, cum abrogatur, aut cessat ex toto ratio, propter quam condita est; *in partem*, cum ei in aliquo sub lege cateroquin comprehenso derogatur. Nam, quando quis in certis circumstantijs, quas prudenter iudicari potest, Legislatorem vel noluisse, vel justè non potuisse velle, ut etiam in ijs circumstantijs legi locus esset, liberatur ab obligatione legis, non cessat propriè lex; cum ponatur nunquam comprehendisse casum pro talibus circumstantijs; his præmissis:

§. I.

De cessatione legis per ejus abrogationem.

Abrögare legem, est eam, postquam vim habuit, in totum tollere, vel *præcisè*, seu purè, nimirum sine lege contraria, retractandò voluntatem, qua prius condita fuit; vel per legem illi contrariam. Ut autem hæ legum abrogatio rectè fiat, plura in considerationem venire possunt. Hinc quæstio est. 1. quis possit abrogare legem? R. quòd is, qui legem tulit, eandem possit mutare, vel irritandò, vel abrogandò, quando noxia, vel minùs utilis videtur. Idem dicendum venit de illius superiore, vel successore, c. *cum innotuit*, de *electione*, l. *qui in jus*, l. *aliud*, §. *fin.* & l. *nemo plus*, ff. *de regul. juris*.

Quoad alios autem Resp. quòd Prælati, Papà inferiores, non possint mutare Canones Conciliorum generalium, vel leges à summo Pontifice conditas, ex num. 512. & 525. & constat ex c. *cum inferior*, de *majorit. & obed.* & Clement. *Ne Romani*, de *elect.* Excipe, nisi ex urgenti causa præsumi possit, in casu particulari eis non esse locum; sed tunc intercedit potiùs exceptio, quàm abrogatio. Nec possunt abrogare leges à se conditas, si saltem in forma communi sint confirmatæ à Pontifice ex n. 1026. Et quamvis aliqui velint, quòd inferior habens potestatem condendi legem in suo territorio, possit in suo territorio purè abrogare legem Superioris, vel ei legem contrariam statuere; probabilius tamen est, nullum inferiorem id posse, nisi ab ipsomet Superiore ad id habeat potestatem; ita Suarez l. 6. de *legib. c. 26. à n. 9*. Nam, si id independentè à Superiore possit, jam non esset inferior eo, contra suppositum. V. dicta à n. 512. & 525. & seq.

Dices: Episcopus habet potestatem pro suo territorio dispensandi in lege Superioris; ergo etiam condendi legem contrariam, vel purè abrogandi. Ant. pat. quia talis potestas pertinet ad rectam, & suam gubernationem suæ diocesis; pater etiam conseq. Nam eadem potestas necessaria est, quoad vim abrogandi; cum sæpè lex universalis pro ditione particulari